

HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOLENS DOM

Mål nr
4525-21

meddelad i Stockholm den 28 juni 2022

KLAGANDE

Ericsson AB, 556056-6258

Ombud: Ulrika Grefberg
Svalner Skatt & Transaktion
Box 16115
103 23 Stockholm

MOTPART

Skatteverket
171 94 Solna

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Skatterättsnämndens beslut den 8 juli 2021 i ärende dnr 2-21/I

SAKEN

Förhandsbesked om mervärdesskatt

HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOLENS AVGÖRANDE

Högsta förvaltningsdomstolen ändrar Skatterättsnämndens förhandsbesked och förklarar att de aktuella varorna ska anses vara förvärvade i bolagets verksamhet i den mening som avses i 8 kap. 3 § första stycket mervärdesskattelagen.

Högsta förvaltningsdomstolen visar målet åter till Skatterättsnämnden för fortsatt handläggning i enlighet med vad som anges i punkt 26.

BAKGRUND

1. Den som bedriver en verksamhet som medför skattskyldighet till mervärdesskatt får göra avdrag för den ingående skatt som hänför sig till förvärv i verksamheten. Förvärvet ska ha gjorts från en annan beskattningsbar person.
2. Ericsson AB bedriver verksamheter inom forskning, utveckling, försäljning, produktion och administration. I samband med coronapandemin och en övergång till arbete hemifrån har bolaget tagit fram ett erbjudande till de anställda om att få göra inköp av viss utvald kontorsutrustning för placering i hemmet. Bolaget ansökte om förhandsbesked för att få veta om det har rätt till avdrag för ingående mervärdesskatt hänförlig till kostnader för inköpen. Av ansökan framgår följande.
3. Erbjudandet riktar sig till kontorsanställda som har sådana arbetsuppgifter som kan utföras hemifrån. Det består i att den anställde kan göra ett inköp av ett skrivbord och en skrivbordslampa. Erbjudandet är begränsat till ett visst maxbelopp per anställd och omfattar vissa utvalda varor som bolaget har bedömt lämpliga ur ergonomisk synvinkel. Varorna tillhandahålls av två utvalda leverantörer till priser som bolaget har förhandlat fram.
4. Innan den anställde gör sin beställning krävs ett godkännande av dennes chef. Vid beställningen ska den anställde uppge sitt eget namn och adress. För att bolaget ska stå för kostnaden för inköpet krävs att även bolagets namn anges. Det är den anställde som är ansvarig för betalningen till leverantören och kontorsutrustningen levereras till den anställdes adress.
5. Den anställde kan sedan begära ersättning via bolagets system för hantering av reseräkningar och utlägg och ska då ge in kvitto, faktura eller motsvarande handling. Begäran om ersättning behandlas därefter av bolaget och utbetalning

sker i direkt anslutning till att en begäran har blivit godkänd. Begäran om ersättning godkänns inte om personen faktiskt arbetar på kontoret.

6. Bolaget för ett register över vilka inköp som har godkänts och vilken kontorsutrustning som finns utplacerad hos vilken anställd. Om en anställning upphör kan den anställde antingen köpa kontorsutrustningen till marknadspris eller lämna tillbaka den.
7. Skatterättsnämnden fann att bolaget inte har rätt till avdrag för den ingående mervärdesskatt som belöper på kostnader för inköp av kontorsutrustning som sker i enlighet med erbjudandet. Skatterättsnämnden ansåg att det är de anställda och inte bolaget som förvärvar inventarierna samt att transaktionerna mellan de anställda och bolaget inte innebär att de anställda i egenskap av beskattningsbara personer överlåter inventarierna till bolaget.

YRKANDEN M.M.

8. *Ericsson AB* yrkar att Högsta förvaltningsdomstolen ska ändra förhandsbeskedet och förklara att bolaget har rätt till avdrag för ingående mervärdesskatt som hänför sig till inköp av kontorsutrustning som placeras i de anställdas hem. Bolaget anför att dess ambition har varit att sluta direktavtal med leverantörer för att undvika att anställda behöver göra utlägg för bolagets räkning. Bolagets leverantörer har inte kunnat tillgodose detta. Direktfakturering har endast varit möjlig för beställningar av större volymer för leverans till vissa bestämda upphämtningsplatser, vilket skulle resultera i en ökad administration, försenad tillgång för anställda och andra praktiska svårigheter. Bolaget har därför gjort bedömningen att det inte är ett godtagbart alternativ med direktfakturering, särskilt med hänsyn till att det pågår en världspandemi.

9. *Skatteverket* anser att överklagandet ska avslås.

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

Frågan i målet

10. Frågan i målet är om inköp av kontorsutrustning som, efter godkännande av arbetsgivaren, görs av en anställd för att användas vid arbete i hemmet ger arbetsgivaren rätt till avdrag för ingående mervärdesskatt om arbetsgivaren betalar ut ersättning för inköpen till arbetstagaren.

Rättslig reglering m.m.

11. Enligt 8 kap. 3 § första stycket mervärdesskattelagen (1994:200) får den som bedriver en verksamhet som medför skattskyldighet göra avdrag för den ingående skatt som hänför sig till förvärv i verksamheten.
12. Bestämmelsen motsvaras av artikel 168 i mervärdesskattedirektivet (2006/112/EG). Där anges att i den mån varor och tjänster används för den beskattningsbara personens beskattade transaktioner ska han ha rätt att från den mervärdesskatt som han är skyldig att betala dra av mervärdesskatt som ska betalas eller har betalats i medlemsstaten för varor som har levererats, eller kommer att levereras, till honom av en annan beskattningsbar person.
13. Med leverans av varor avses enligt artikel 14 i direktivet överföring av rätten att såsom ägare förfoga över materiella tillgångar.
14. Enligt 8 kap. 9 § första stycket 1 mervärdesskattelagen får avdrag som huvudregel inte göras för sådan ingående skatt som hänför sig till stadigvarande bostad.

Högsta förvaltningsdomstolens bedömning

15. Den kontorsutrustning som ansökan om förhandsbesked avser ska användas i bolagets skattepliktiga verksamhet. Som utgångspunkt ska bolaget inte belastas av ingående mervärdesskatt som avser inköp i denna verksamhet. Enligt 8 kap. 3 § första stycket mervärdesskattelagen förutsätter rätten till avdrag för ingående skatt dock att skatten hänför sig till ”förvärv i verksamheten”. Den bestämmelsen ska tolkas mot bakgrund av motsvarande bestämmelse i mervärdesskattedirektivet. För avdragsrätt fordras därmed att varorna, i den mening som avses i artikel 168 i direktivet, har levererats till bolaget av en annan beskattningsbar person.
16. Med leverans av varor avses enligt artikel 14 i direktivet överföring av rätten att såsom ägare förfoga över materiella tillgångar. Av EU-domstolens praxis framgår att begreppet leverans av varor inte hänför sig till äganderättsövergång i de former som föreskrivs i den tillämpliga nationella rätten. I stället innefattar begreppet samtliga transaktioner avseende överföringar av egendom från en part till en annan, vilka ger mottagaren befogenhet att faktiskt förfoga över egendomen som om han var ägare till densamma. Enligt domstolen skulle målsättningen med direktivet nämligen kunna äventyras om förutsättningen för att leverans av varor skulle anses föreligga varierade som en funktion av civilrätten i den berörda medlemsstaten (se t.ex. Aktiebolaget NN, C-111/05, EU:C:2007:195, punkt 32).
17. I detta fall är det de anställda som beställer kontorsutrustningen och som gentemot leverantören ansvarar för betalningen samt får varorna levererade till

sina hem. Frågan är om kontorsutrustningen ändå ska anses levererad till bolaget av en annan beskattningsbar person i direktivets mening.

18. Det finns ett antal avgöranden från EU-domstolen som gäller arbetsgivares avdragsrätt för ingående skatt när anställda på olika sätt har varit involverade i ett inköp. Avgörandena rör det tidigare gällande sjätte mervärdesskattedirektivet, men detta överensstämmer i nu relevanta avseenden med det gällande direktivet.
19. I målet Intiem (C-165/86, EU:C:1988:122) fann EU-domstolen att en arbetsgivare hade rätt till avdrag för ingående mervärdesskatt avseende varor som levererades direkt till de anställda, när varorna uteslutande skulle användas i arbetsgivarens verksamhet. Till skillnad från i det nu aktuella fallet var det dock arbetsgivaren som både hade ingått avtal om leverans och hade fakturerats av leverantören.
20. I målet kommissionen mot Nederländerna (C-338/98, EU:C:2001:596) ansågs avdragsrätt däremot inte föreligga för en arbetsgivare som ersatte sina arbetstagare när de använde egen bil i tjänsten. EU-domstolen konstaterade att varken den anställdes fordon eller det bränsle som användes kunde anses vara föremål för en leverans till den skattskyldiga arbetsgivaren endast på grund av att arbetsgivaren delvis ersatte den anställde för fordonets kapital- och bränslekostnader. Att en kostnadsersättning betalades innebar alltså inte att det skedde någon överföring till arbetsgivaren av rätten att såsom ägare förfoga över vare sig fordonet eller bränslet (punkterna 47 och 48). EU-domstolen framhöll också att ersättningen från arbetsgivaren var schablonmässigt bestämd och att det inte kunde säkerställas att den mervärdesskatt som påstods ingå i ersätt-

ningen faktiskt motsvarade den mervärdesskatt som den anställda hade betalat (punkt 57).

21. Det kan konstateras att omständigheterna i de nämnda avgörandena på avgörande punkter skiljer sig från dem i det nu aktuella fallet. En situation som har större likhet med den aktuella bedömdes i målet kommissionen mot Förenade kungariket (C-33/03, EU:C:2005:144). Enligt den nationella reglering som prövades i det målet hade en arbetsgivare rätt till avdrag för ingående mervärdesskatt på motorbränsle som betalades av och levererades till de anställda när arbetsgivaren ersatte dem för kostnaden. Frågan i målet var om denna reglering var förenlig med det sjätte direktivet.
22. EU-domstolen uttalade följande (punkterna 18–22). I förevarande mål får en skattskyldig person (arbetsgivaren) enligt de nationella reglerna dra av mervärdesskatt på motorbränsle som har levererats till icke skattskyldiga personer (de anställda) när han ersätter dem för bränslekostnaden. Anställda agerar visserligen inom ramen för sin anställning vanligtvis för sin arbetsgivares räkning. Domstolen finner emellertid att det i den nationella regleringen inte uppställs något villkor om att det motorbränsle som har köpts in av icke skattskyldiga ska användas i samband med den skattskyldiges skattepliktiga transaktioner för att avdragsrätt ska föreligga. Eftersom en skattskyldig person får dra av mervärdesskatt på motorbränsle som har levererats till icke skattskyldiga personer enligt villkor som inte säkerställer att den avdragna mervärdesskatten uteslutande avser motorbränsle som använts i samband med den skattskyldiges skattepliktiga transaktioner är den nationella regleringen inte förenlig med direktivet.
23. Den brittiska regleringen ansågs alltså oförenlig med direktivet därför att den inte säkerställde att avdrag endast medgavs för bränsle som faktiskt användes i

arbetsgivarens verksamhet. Av betydelse är också att EU-domstolen uttalade att anställda inom ramen för anställningen vanligtvis agerar för sin arbetsgivares räkning. Enligt Högsta förvaltningsdomstolen får detta förstås på så sätt att EU-domstolen i och för sig accepterade att den omständigheten att det är en anställd som gör ett inköp inte utesluter att det som köps in kan anses vara levererat till arbetsgivaren i direktivets mening och att arbetsgivaren således har rätt till avdrag för ingående skatt avseende inköpet.

24. I det nu aktuella fallet framgår av ansökan om förhandsbesked att när ett inköp av kontorsutrustning görs i enlighet med bolagets erbjudande så är det bolaget som slutligen blir ägare till utrustningen. Bolaget har vidare lämnat som förutsättning att det ersätter de anställdas kostnader för inköpen endast i de fall då kontorsutrustningen används i bolagets verksamhet. De anställda får därmed anses agera för sin arbetsgivarens räkning när de inom ramen för anställningen förvärvar kontorsutrustning på villkor som säkerställer att den ska användas för bolagets skattepliktiga transaktioner.
25. Enligt Högsta förvaltningsdomstolens bedömning innebär den omständigheten att det är de anställda som i ett första led köper in utrustningen därför inte att bolaget ska vägras avdrag för den ingående skatt som är hänförlig till inköp som görs i enlighet med erbjudandet. Det får i stället anses att bolaget har låtit de anställda förvärva kontorsutrustningen för bolagets räkning. Utrustningen får därför anses vara levererad till bolaget av en annan beskattningsbar person i den mening som avses i direktivet, vilket innebär att det rör sig om förvärv i bolagets verksamhet enligt 8 kap. 3 § första stycket mervärdesskattelagen.
26. För att avdrag för den ingående mervärdesskatten ska medges krävs emellertid också att avdragsförbudet i 8 kap. 9 § första stycket 1 mervärdesskattelagen för ingående skatt som hänför sig till stadigvarande bostad inte är tillämpligt.

Skatterättsnämnden har inte prövat den frågan. Målet ska därför visas åter till nämnden för prövning av om avdragsförbudet är tillämpligt.

I avgörandet har deltagit justitieråden Helena Jäderblom, Kristina Ståhl, Thomas Bull, Mats Anderson och Marie Jönsson.

Föredragande har varit justitiesekreteraren Jessica Olofsson.

Avdragsrätt

När kontorsanställda – inom vissa av arbetsgivaren angivna ramar – köper in skrivbord och skrivbordslampa, faktureras och är betalningsskyldiga gentemot leverantören, har arbetsgivaren inte ansetts förvärva möblerna från leverantören och kan därför inte göra avdrag för den ingående skatt som belöper på förvärven.

DIARIENUMMER	2-21/I
MEDDELANDEDATUM	2021-07-08
LAGRUM	8 kap. 3 § mervärdesskattelagen (1994:200)
SÖKANDE	X AB
MOTPART	Skatteverket
HAR ÖVERKLAGATS?	Ja

Förhandsbesked

X AB har inte rätt till avdrag för den ingående mervärdesskatt som belöper på kostnader för inköp av kontorsutrustning som sker i enlighet med det i ansökan beskrivna erbjudandet.

Bakgrund

Omständigheterna i ärendet

X AB (Bolaget) arbetar med [...].

Det senaste året har inneburit stora förändringar för Bolaget med avseende på hur verksamheten ska bedrivas och den pågående pandemin har accelererat den utvecklingen. Idag är den moderna arbetsplatsen flexibel och oberoende av plats eftersom en stor del av arbetet utförs digitalt. Bolaget har därför påbörjat ett omställningsarbete i organisationen för att möta de utmaningar som förändringen innebär samt de krav som ställs på de anställdas arbetsmiljö enligt arbetsmiljölagen. Bolaget har till följd härav tagit fram ett erbjudande där anställda för Bolagets räkning gör inköp av viss utvald kontorsutrustning för placering i den anställdes hem.

Erbjudandet avser kontorsanställda som har sådana arbetsuppgifter som kan utföras hemifrån. I korthet består erbjudandet av att den anställda kan göra ett inköp av skrivbord och skrivbordslampa för Bolagets räkning. Erbjudandet är begränsat till ett maxbelopp per anställd om [...] kr inklusive mervärdesskatt, vissa utvalda varor som Bolaget bedömt lämpliga ur ergonomisk synvinkel samt [...] utvalda leverantörer.

Vid betalning av inköpet ska den anställde uppge sitt eget namn och adress. Det är den anställde som är betalningsskyldig och som ansvarar för att betalning sker i tid till leverantören. För att Bolaget ska stå kostnaden för inköpet krävs att Bolagets namn anges, antingen under c/o eller under kommentarsfält med texten att beställningen avser inköp av kontorsutrustning för Bolagets räkning. Vid val av betalningssätt uppmanas den anställde att välja sitt företagskort, vilket underlättar senare administrativ hantering. Utlägget kompenseras dock även om annat kort används för betalning. Har en fysisk faktura eller kvitto mottagits ska dokumentet översändas i dess originalform. Begäran om ersättning behandlas därefter av Bolaget och utbetalning sker i direkt anslutning till att en begäran blivit godkänd.

Bolaget för ett register över vilka inköp som har godkänts och vilken kontorsutrustning som finns utplacerad hos vilken anställd. Skulle en anställning upphöra kan den anställde antingen köpa utrustningen till marknadspris eller lämna tillbaka kontorsutrustningen.

Frågan och parternas inställning

Bolaget vill veta om avdragsrätt föreligger enligt 8 kap. 3 § mervärdesskattelagen (1994:200), ML, för ingående skatt hänförlig till kostnader för inköp av kontorsutrustning som sker i enlighet med det erbjudande som beskrivs i ansökan.

Bolaget anser att avdragsrätt för ingående skatt föreligger vid inköp i enlighet med erbjudandet och anför följande. Syftet med avdragssystemet är att den mervärdesskatt som näringsidkare ska betala eller har betalat inom ramen för sin ekonomiska verksamhet inte till någon del ska belasta honom själv. Bolagets erbjudande har tagits fram för att anställda ska kunna utföra sina normala arbetsuppgifter från sina hem. Bolaget har begränsat erbjudandet till att enbart avse ett antal utvalda produkter som ur ett ergonomiskt perspektiv bedöms kunna förbättra de anställdas arbetsmiljö. Bolaget förväntar sig att de anställda använder kontorsutrustningen i samband med anställningen samt lämnar tillbaka eller köper ut den till marknadsmässigt pris då anställningen avslutas. Det är därför tydligt att kostnaderna har ett direkt och omedelbart samband med Bolagets samlade ekonomiska verksamhet och att det därför utgör en allmän omkostnad i verksamheten.

Enligt Bolagets uppfattning är kontorsutrustning såsom skrivbord och skrivbordslampa typiska exempel på nödvändig utrustning och ett minimum för vad de anställda kan förvänta sig att deras arbetsgivare tillhandahåller. Var denna utrustning placeras ska inte spela någon roll utan det avgörande är att utrustningen ska användas i de anställdas arbete och utgör tillgångar i bolagets ekonomiska verksamhet. Den omständigheten att anställda kan ha viss personlig nytta av kontorsutrustningen får anses underordnad till verksamhetens behov. Det är parternas avsikt vid förvärvstidpunkten att utrustningen ska ingå som tillgångar i Bolagets verksamhet, och även om en anställd är betalningsansvarig kan arbetsgivaren ha avdragsrätt om det kan anses naturligt att arbetsgivaren står för ett inköp. Utrustningen får därmed anses utgöra tillgångar i den ekonomiska verksamheten. Mot bakgrund härav gör Bolaget bedömningen att avdragsförbudet för stadigvarande bostad enligt 8 kap. 9 § ML inte är tillämpligt.

Skatteverket anser att Bolaget saknar rätt till avdrag för den ingående skatt som belöper på de anställdas inköp i enlighet med det erbjudande som beskrivs i ansökan och anför följande. Den ersättning Bolaget betalar till de anställda i samband med inköpen får ses som en s.k. kostnadsersättning, dvs. inköpen får ses som de anställdas förvärv och inte Bolagets.

Enligt det beskrivna erbjudandet är det Bolagets anställda som ingår avtal om inköp av kontorsutrustning i form av skrivbord och lampa (inventarier) med den utvalda leverantören. De anställda faktureras inköpen och är betalningsskyldiga för dessa gentemot leverantören. För att det ska vara frågan om ett utlägg krävs att arbetsgivaren är betalningsskyldig gentemot leverantören. I vissa situationer kan det undantagsvis godtas att en anställd gör ett utlägg för arbetsgivarens räkning även om den anställde har betalningsansvaret. Det gäller om det kan anses naturligt att arbetsgivaren står för inköpet. Då kan den ersättning som den anställde får från arbetsgivaren anses vara en ersättning för ett utlägg för arbetsgivarens räkning i stället för en kostnadsersättning, även om den anställde har gjort inköpen i eget namn, såsom vid kost, logi och representation. Enligt Skatteverkets mening kan dock inte undantaget utsträckas till att gälla inköp av inventarier som stadigvarande ska placeras i den anställdes bostad.

Enligt Skatteverkets uppfattning är det således de anställda och inte Bolaget som förvärvat inventarierna från leverantören. Transaktionerna mellan de anställda och Bolaget innebär inte att de anställda i egenskap av beskattningsbara personer överlåter inventarierna till Bolaget. Mervärdesskatt belöper därmed inte på Bolagets betalning till de anställda. Bolagets betalning till de anställda för inventarierna utgör i stället en kostnadsersättning.

För det fall Skatterättsnämnden skulle finna att inköpen får ses som Bolagets förvärv, anser Skatteverket att inköpen träffas av avdragsförbudet för stadigvarande bostad i 8 kap. 9 § ML. Avdragsförbudet är en nationell schablonregel som är tillåten enligt artikel 176 andra stycket i mervärdesskattedirektivet (2006/112/EG). Att avdragsförbud även får avse förvärv som används i en mervärdesskattepliktig verksamhet är förenligt med mervärdesskattedirektivet. I de nu beskrivna fallen är fråga om inköp av inventarier som stadigvarande ska vara placerade i den anställdes bostad under dennes anställning hos Bolaget. Inventarierna får anses typiska för boende i en normal bostad och kan också användas privat. Även om inventarierna, helt eller delvis, ska användas vid arbete i arbetsgivarens mervärdesskattepliktiga verksamhet gäller enligt Skatteverkets uppfattning avdragsförbudet för stadigvarande bostad vid inköpet av inventarierna.

Skälen för avgörandet

Rättsligt

Enligt 8 kap. 3 § första stycket ML får den som bedriver en verksamhet som medför skattskyldighet göra avdrag för den ingående skatt som hänförs till förvärv eller import i verksamheten. Bestämmelsen har sin motsvarighet i artikel 168 i mervärdesskattedirektivet, enligt vilken bestämmelse en beskattningsbar person – i den mån varorna och tjänsterna används för den

beskattningsbara personens beskattade transaktioner – har rätt till avdrag för ingående mervärdesskatt i den medlemsstat där han utför dessa transaktioner.

I 8 kap. 9 § första stycket 1 ML begränsas avdragsrätten enligt huvudregeln i 8 kap. 3 § ML på så sätt att avdrag inte får göras för sådan ingående skatt som hänför sig till stadigvarande bostad med vissa här inte aktuella undantag.

Mervärdesskattedirektivet innehåller inte någon direkt motsvarighet till bestämmelsen i 8 kap. 9 § 1 ML. Det svenska avdragsförbudet vilar i stället på den s.k. standstill-klausulen i artikel 176.

Skatterättsnämndens bedömning

Frågan är om Bolaget har rätt till avdrag för den ingående mervärdesskatt som belöper på kostnader för inköp av kontorsutrustning som sker på sätt som beskrivs i ansökan.

För att frågan om avdragsrätt ska kunna aktualiseras måste Bolaget förvärva den aktuella kontorsutrustningen. Därför måste Skatterättsnämnden först ta ställning till vem det är som förvärvar inventarierna.

Enligt vad som uppges i beskrivningen är det de anställda som beställer möblerna och uppger hemadressen som leveransadress. Det är inte Bolaget utan de anställda som faktureras för inköpen, är betalningsskyldiga gentemot leverantörerna och som ansvarar för att betalning sker i tid till leverantörerna. Enligt Skatterättsnämndens uppfattning är det därmed de anställda och inte Bolaget som förvärvar inventarierna.

Transaktionerna mellan de anställda och Bolaget innebär inte att de anställda i egenskap av beskattningsbara personer överlåter inventarierna till Bolaget. Bolaget kan därför inte dra av ingående skatt hänförlig till inköpet av kontorsutrustning som den anställde gör i enlighet med erbjudandet.

I avgörandet har deltagit Kristina Harmsen Hogendoorn, Birgitta Pettersson, Rolf Bohlin, Jeanette Fored, Christina Ohlsson, Anna Sandberg Nilsson (skiljaktig) och Madelaine Tunudd.

Ärendet har föredragits av Erika Örbom.

Skiljaktig mening

Anna Sandberg Nilsson är skiljaktig och anför följande.

Till skillnad från majoriteten anser jag att avdragsrätt föreligger för den ingående mervärdesskatt som belöper på kostnader för bolagets inköp av kontorsutrustning. Inköpen ska ses som utlägg för arbetsgivarens räkning och inte som kostnadsersättning. I och med majoritetens syn prövades inte frågan om avdragsförbudet för stadigvarande bostad.

Systemet med avdragsrätt vid inköp för den skattskyldiges ekonomiska verksamhet säkerställer ett momssystem som fungerar och uppfyller sitt syfte och sina ändamål. Skatten ska vara generell, enkel,

och rationell med få undantag och särregleringar. Den ska vara neutral, samhälls- och företagsekonomiskt effektiv, trygga sysselsättning och produktion, samt inte medföra dold kumulativ skatt (Rendahl 2015, Är mervärdesskatten en konsumtionsskatt eller företagsskatt?).

Det erbjudande som tagits fram av bolaget och det praktiska inköpsförfarandet har skett under rådande pandemi. Pandemin har även aktualiserat frågan om framtidens arbetsplatser i stort. Erbjudandet är omgärdat av en rad villkor för att bolaget ska acceptera kostnaden för inköp av kontorsutrustning som därefter ingår i bolagets inventarieregister. Om en anställning avslutas ska utrustningen återlämnas eller köpas ut. Bolaget har begränsat erbjudandet till att enbart avse produkter som ur ett ergonomiskt perspektiv bedöms kunna förbättra arbetsmiljön. Detta för att uppfylla kraven enligt arbetsmiljölagen.

Att den anställde själv kan välja bland vissa utvalda produkter ser jag som en nödvändighet då ett hem kan ha olika förutsättningar för en arbetsplats. Skatteverket anser att ett utlägg för arbetsgivarens räkning föreligger när arbetsgivaren är betalningsansvarig men att detta kan frångås i vissa situationer när det är naturligt att arbetsgivaren står för kostnaden som exempelvis vid kost, logi och representation (040316, dnr: 130 256490-04/113). Enligt Skatteverkets mening, i ärendet, kan detta inte utsträckas till inköp av inventarier, vilket dock inte framgår av ställningstagandet.

I aktuellt ärende sker beställning av och leverans till den anställde som också är betalningsansvarig. Detta anges av majoriteten vara skälet till att kostnaden måste ses som den anställdes trots att det i en pandemi måste som naturligt med annat förfarande. Momsen är en konsumtionsskatt där företag är uppbördsmän. Det kan inte ingå i tolkningen av momsregler att ställa krav på att företaget har viss inköpsorganisation. Under en pandemi skulle praktikaliteter runt en specifik inköpsorganisation t.ex. kunna motarbeta Folkhälsomyndighetens rekommendationer att inte närvara på den gemensamma arbetsplatsen. Däremot kan en lösning med decentraliserade inköp, anpassas efter situationen och vara praktisk när den anställde tillsammans med ansvarig chef samtidigt med utlägget kan verifiera att inköpet gjorts. En central fakturering och betalning när leveranser gått till de anställdas olika hemadresser kan vara en krävande hantering såväl i fakturautställarens system som i fakturamottagarens system och attestrundor. Pandemin har krävt en flexibilitet vid inköp av kontorsutrustning för att klara av distansarbetet och skäl finns inte att ifrågasätta bolagets val av praktisk hantering.

Av det som framförts i ärendet anser jag att det är bolaget som gör inköp för sin verksamhet och att hanteringen ska ses som ett utlägg för bolagets räkning.